Час рікою пливе...
Я побачив тебе
На проході в міському огороді.
І дивився, дивив,
Довго очі трудив,
Бо пізнати чомусь було годі.

Та ж стать рівна, стрункa,
Та ж голівка мала,
Очі сиві палкі, говірливі,
Лиш уста мов не ті,
Мов чужі, не твої,
Маломовні, сумні, нещасливі.

Ті дрібонькі уста,
Що мов пташка пуста,
Щастя повні були, все розмовні,
Так упрямо мовчать,
Наче кару терплять,
Що були не досить правдомовні...

На той вид тяжкий сум
Обгортає мій ум,
Похоронні нути в серцю чути,
Невмолимий докір
Вилітає в простір:
"Як ти міг, як ти міг позабути?"

Не забув тебе я,
Хоть взивав забуття,
Не було позабути спромоги,
Лиш непривітний час
З серця квіти обтряс
І поніс їх на інші дороги...